

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **MUDr. E. S.**, bývajúceho v B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Machová s.r.o., so sídlom v Bratislave, Čulenova č. 2A/2621, v mene ktorej vykonáva advokáciu ako konateľka advokátka JUDr. Svetlana Machová, proti žalovanej **Actavis s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Popradská č. 34, IČO: 35 800 763, zastúpenej Mgr. Tomášom Rybárom, advokátom Advokátskej kancelárie ČECHOVÁ & PARTNERS, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 4, **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 52 C 176/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. decembra 2012 sp.zn. 4 Co 275/2012 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania 81,47 Eur do rúk advokátky JUDr. Svetlany Machovej do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 8. februára 2012 č.k. 52 C 176/2010-265 : I. zastavil konanie v časti zaplatenia náhrady mzdy v sume 146,04 Eur za obdobie od 30. augusta 2010 do 31. augusta 2010, II. určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej ako zamestnávateľa dané žalobcovi ako zamestnancovi zo dňa 13. júla 2010 je neplatné a že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovanou trvá, III. rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v sume 615,62 Eur brutto do troch dní od právoplatnosti rozsudku, IV. vo zvyšku návrh žalobcu zamietol, V. zamietol aj protinávrh žalovanej, ktorým žiadala určiť, že od nej nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnávala, VI. rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania 1 421, 40 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a VII. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok 136 Eur do desiatich

dní od právoplatnosti rozsudku.

Takto rozhodol poukazujúc na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorého vyvodil záver, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, pretože neboli splnené všetky hmotnoprávne podmienky, ktoré zákon pre platnosť tohto spôsobu skončenia pracovného pomeru vyžaduje. V odôvodnení rozsudku uviedol, že konania, ktorými sa mal žalobca dopustiť závažného porušenia pracovnej disciplíny označené žalovanou v bodoch 1 až 4 okamžitého skončenia pracovného pomeru, boli vymedzené v prevažnej miere neurčite, nejasne, a boli len predpokladané. Nezodpovedali preto požiadavke vyplývajúcej z ustanovenia § 70 Zákonníka práce, v zmysle ktorého dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru musia byť v písomnom rozhodnutí o takomto skončení pracovného pomeru skutkovo vymedzené tak, aby ich nebolo možné zameniť s iným dôvodom, pričom ich nie je možné dodatočne meniť. Vykonaným dokazovaním nemal za preukázané ani tvrdenie obsiahnuté v bode 5 okamžitého skončenia pracovného pomeru, t.j. že žalobca sa mal dopustiť neospravedlnenej absencie. Napokon nevidel ani žiadne relevantné dôvody, pre ktoré by žalovaná nemohla žalobcu ďalej zamestnávať, keďže nebolo preukázané žiadne konanie, ani činnosť žalobcu po okamžitom skončení pracovného pomeru, ktoré by bolo v rozpore so záujmami žalovanej, ktorá argumentovala len domnienkami a nie faktami.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom z 19. decembra 2012 sp.zn. 4 Co 275/2012 na odvolanie žalovanej rozsudok okresného súdu potvrdil. Zároveň rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania 79,58 Eur do rúk jeho právnej zástupkyne do troch dní. Potvrdenie prvostupňového rozsudku odôvodnil správnosťou skutkových i právnych záverov súdu prvého stupňa. Stotožnil sa aj s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p., považujúc námietky uvedené v odvolaní za nedôvodné. Výslovne sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že vymedzenie dôvodov porušenia pracovnej disciplíny uvedené v bodoch 1 až 4 okamžitého skončenia pracovného pomeru daného žalobcovi je neurčité a žalovanou nepreukázané. Do veľkej miery šlo z jej strany o predpoklady, ktoré nepreukázala. Rovnako nemožno podľa odvolacieho súdu porušenie vnútorných pravidiel zamestnávateľa zo strany konateľa (nie žalobcu ako zamestnanca) považovať za dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru. Ani neospravedlnenú absenciu nemal za preukázanú, keďže v predmetnej dobe žalobca riadne čerpal dovolenku. Taktiež považoval za neodôvodnenú námietku, ktorá sa týkala zamietnutia určovacieho protinávru žalovanej.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a tiež rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila odňatím možnosti konať pred súdom a inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Za odňatie možnosti konať pred súdom považovala skutočnosť, že súdy nevykonali všetky ňou navrhnuté dôkazy a nevykonanie dôkazov ani neodôvodnili (výpovede údajných účastníkov podujatí, ktoré mal organizovať žalobca), a že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, keď sa dostatočne nevyporiadal s jej námietkami v odvolaní. Za inú vadu konania označila to, že ňou predložené listinné dôkazy neboli vykonané v súlade s ustanoveniami O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovolanie účastníka konania upravené v tretej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd danú vec doposiaľ nerozhodoval. Rovnako sa nejedná o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z vád vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných vád taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolateľka namietala odňatie možnosti konať pred súdom predovšetkým tým, že súdy nevykonali všetky navrhnuté dôkazy a nevykonanie dôkazov ani neodôvodnili (výpovede účastníkov údajných vzdelávacích podujatí organizovaných žalobcom). V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že samotné nevykonanie všetkých dôkazov navrhnutých účastníkmi konania nie je bez ďalšieho odňatím možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôvodnou nie je táto námietka ani v časti, že súdy neodôvodnili nevykonanie dokazovania výsluchom údajných účastníkov podujatí, ktoré organizoval žalobca, a za ktoré si účtoval privysoké náklady, a že riadne nevykonali dôkaz niektorými z predložených listín.

Zo zápisnice z pojednávania pre súdom prvého stupňa zo dňa 8. februára 2012 (č.l. 261–263) je zrejmé, že na tomto pojednávani bol čítaním oboznámený obsah spisu a jednotlivé vymenované listinné dôkazy, či vyjadrenia, a to aj vyjadrenie žalovanej z 9. júna 2011 (č.l. 204) obsahujúce jej návrh na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov – osôb uvedených v oznámení Slovenskej lekárskej komory zo 7. apríla 2011. Následne je v zápisnici zaznamenané, že účastníci po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (t.j. po poučení o povinnosti predložiť alebo označiť všetky dôkazy do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie) zhodne udávajú, že nemajú žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a nenavrhujú jeho doplnenie. Z uvedeného možno vyvodit', že žalovaná pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania na doplnení dokazovania výsluchom svedkov navrhnutých vo vyjadrení z 9. júna 2011 už ďalej netrvala. Pôvodný návrh na vykonanie týchto dôkazov prestal byť preto relevantný a v dôsledku toho nebolo povinnosťou prvostupňového ani odvolacieho súdu ich nevykonanie osobitne odôvodňovať.

Opodstatnenou nebola ani námietka žalovanej o odňatí možnosti konať pred súdom nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, pričom sa zároveň stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozsudku, bolo potrebné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu posudzovať v kontexte s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku podrobne a zrozumiteľne uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil a ako vec právne posúdil. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa doplnil dôvody jeho rozsudku, pričom sa tým zároveň vyporiadal s odvolacími námietkami žalovanej. Podľa názoru odvolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky a námietky týkajúce sa jednak procesného postupu prvostupňového súdu a jednak skutkového a právneho posúdenia veci. V súvislosti s tým odvolací súd dodáva, že podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho i Ústavného súdu SR nemusí odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Ďalej poznamenáva, že pri posudzovaní riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov v základnom konaní sa nezaoberá

správnosťou skutkových a právnych záverov v nich obsiahnutých, pretože správnosť dovolaním napadnutého rozsudku by mohol skúmať, len ak by dovolanie bolo prípustné.

Prípustnosť dovolania nebola spôsobilá založiť ani námietka dovolateľky, že viaceré listinné dôkazy neboli vykonané spôsobom upraveným v ustanovení § 129 ods. 1 O.s.p. Prípadné pochybenie v tomto smere, i keby bolo preukázané, nezakladá totiž vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ totiž súd v procese dokazovania určitý dôkaz hodnotí a vyvodzuje z neho skutkový záver, no dokazovanie nevykoná spôsobom, ktorý predpisuje zákon, ide o procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. o tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., mimoriadny opravný prostriedok žalovanej odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

O priznaní náhrady trov dovolacieho konania žalobcovi rozhodol podľa § 146 ods. 2 O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keďže žalovaná tým, že jej dovolanie bolo odmietnuté, zavinila vznik trov žalobcovi v sume 81,47 Eur (pozostávajúcich z odmeny jeho zástupkyne za vyjadrenie k dovolaniu 60,08 Eur, z režijného paušálu 7,81 Eur a z DPH v sadzbe 20 % - 13,58).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júla 2013

JUDr. Rudolf Č i r ě, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová